

Uutisia ja tiedonantoja – Nyheter och meddelanden

Kriittistä maantiedettä ja lännen tuulia Chicagossa

Association of American Geographers -järjestö (AAG) kutsui vuosittaisen konferenssinsa koolle Chicagoon 21.–25. huhtikuuta. Virallisella osallistujalistalla oli lähes 7 500 osallistujaa, mutta huhujen mukaan osallistujamäärä olisi ollut jopa yli 8 000. Konferenssin osallistujista lähes joka 200. oli saapunut Suomen yliopistoista; suomalaisten yhteenlaskettu edustus oli 35.

Moninaista sisältöä maantieteen käärepapereissa

Tieteelliseltä sisällöltään konferenssi osoittautui äärimmäisen monipuoliseksi. Päällekkäisiä ohjelmanumeroita oli jatkuvasti käynnissä lähes sata. Perinteisten työryhmien ja teemaluentojen vastapainoksi tarjolla oli esimerkiksi paneeleita, kirjailijatapaamisia ja ekskursioita. Lisäksi konferenssin päämajana toimineen Hyatt-hotellin alin kerros varattiin kokonaisuudessaan messukäyttöön postereita sekä yritysten, kustantajien, oppilaitosten ja yhdistysten esittäytymisiä varten.

Kriittistä luonnonmaantiedettä käsitelleen paneelin aluksi Rutgers Universityn vieraileva apulaisprofessori **Mazen Labban** ilmaisi kyllästymisensä liialliseen yksimielisyyteen ja rakentavan keskustelun vähyteen muistuttamalla, että kritiikki on parasta rakkautta. Voin yhtyä huomioon, sillä parhaat keskustelut ja myös tieteenalaa eniten laajentaneet huomiot esitettiin paneeleissa ja *Author meets critics* -sessioissa.

Konferenssipäivien välille oli onnistuttu rakentamaan tervetulleita temaattisia siirtymiä – tai ainakin mahdollisuus tehdä päivän mittaisia seikkailuja eri aihepiireihin. Omassa konferenssikokemukseni korostuivat eri päivinä kaupunki- ja maaseutusuunnittelun ajankohtaiset teemat, energiajärjestelmien muutokset, kriittisen tutkimuksen metodologiat, nykyisen talousjärjestelmän kritiikki sekä affektimaantieteen käsitteellistykset.

Konferenssin kenties suurimman huomion varasti **David Harvey** vierailu, joka voidaan tulkita myös hänen uuden kapitalismin ristiriitoja käsittelevän kirjansa mainostempaukseksi. Harveyn sano-

Enemmistö ohjelmasta järjestettiin Hyatt Regency -hotellin tiloissa ja välittömässä läheisyydessä, mutta osa esitelmistä ja työryhmistä pidettiin Chicagon yliopiston Gleacher Centerissä. (Kuva: Jani Lukkarinen, 04/15)

maan kuului tällä kertaa muun muassa provosoiva vertaus luonnon ja pääoman välisestä yhteen kioutumisesta: Jos kapitalismi lopettaa toimintansa, ei luonnollakaan ole tulevaisuutta, sillä kuka ruokii navetan porsaas, mikäli työntekijöiden palkkoja ei makseta?

Myös Chicagon ja Keskilännen teemat olivat esillä useissa työpajoissa. Pääsin kuuntelemaan *Environment and Planning D* -journalin kutsuman chicagolaisen prekarisaatiotutkija **Lauren Berlant**in esitelmän ”yhteisyyksien” (*commons*) tunnerakenteista perjantai-iltana. Puheessa etsittiin yhteenkuuluvuuden ja jakamisen mahdollisuuksia aikana, jolloin yhteiskunnan fyysinen, sosiaalinen ja mentaalinenkin infrastruktuuri ovat rapistumassa.

Kaikkiaan maantiede toteutti konferenssissa tehtäväänsä tieteenalojen sulatusuunina, sillä kuulin viiden päivän aikana niin sosiologien ja taloustieteilijöiden kuin kielitutkijoiden ja insinöörienkin esitelmää.

Luonnon metropolista pääoman keskittymäksi

Konferenssi tarjosi tiivistä aikataulustaan huolimatta mahdollisuuden tutustua myös isäntäkaupunkiin, Chicagoon. Historian, maantieteen ja ympäristötieteiden professori **William Cronon** esittää kirjassaan *Nature's Metropolis* (1992) Chicagon kasvaneen 1800-luvun puolivälissä Keskilännen portinvartijakaupungiksi etenkin luonnonmaantieteensä ansiosta. Vesireitit, rautatieyhteydet ja varhaisen kapitalismin innovaatiot auttoivat kaupunkia kehittymään suoalueesta teollisten raaka-ainesten ja elintarvikekaupan ohittamattomaksi solmukohdaksi.

Nykyisin hotellien, pankkien ja vakuutusyhtiöiden pilvenpiirtäjistä koostuvassa keskustassa lentokenttä tuntuu olevan lähempänä kuin Michigan-järven aiemmin niin tärkeät vesireitit. Teollisesta historiastakin muistuttavat vain museot, muistomerkit ja hylättyjen tehdashallien ”ruskeat vyöhykkeet” kaupunkikeskustan ympärillä.

Kuuluisat tuulet eivät kuitenkaan ole hävinneet mihinkään. Maantieteilijälle riittää siis kaupungissa havainnoitavaa erikoistumisalasta riippumatta.

Chicagon korkeimpiin ja banaaleimpiin lukeutuva ”Trump-torni” sekä sen varjoon jäävät ”Wilco-tornit” muodostavat kaupungin betonisilhuettin pintakerroksen. (Kuva: Jani Lukkarinen, 04/15)

Maantieteen ”lovest” jatkuu San Franciscossa

Ensi vuonna AAG:n tapaaminen järjestetään San Franciscossa 29. maaliskuuta – 2. huhtikuuta 2016, joten maantieteen omalle kansainväliselle ”lovestille” on luvassa jatkoa. San Franciscon konferenssista voi etsiä etukäteistietoa esimerkiksi AAG:n verkkosivuilta <www.aag.org>.

JANI LUKKARINEN